

1. Studfiles [Електронний ресурс] - Режим доступу: <https://studfiles.net/preview/5375885/>
2. Смоляр В.І. Фізіологія та гігієна харчування / В.І. Смоляр. – К.: Здоров'я, 2016. – 336 с.
3. Законодавство України [Електронний ресурс] - Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2042-19>
4. Німко О.Б. Механізм правового регулювання організації та проведення земельних аукціонів в Україні / О.Б. Німко // Підприємництво, господарство і право. - 2009. - № 10. - С. 130 - 132.
5. Василенко Л. П. Адміністративно-правове регулювання відносин у сфері поведінки з відходами [Електронний ресурс] / Леся Павлівна Василенко // Підприємництво, господарство і право. – 2018. – Режим доступу до ресурсу: <http://pgj-journal.kiev.ua/archive/2018/3/15.pdf>.
6. Василенко Л. П. Стан правового регулювання діяльності органів державного управління щодо протидії негативному впливу біологічних та інших шкідливих факторів на довкілля / Леся Павлівна Василенко. // Право і суспільство. – 2018. – №1. – С. 154–159.

Волівецька М. В.

Магістрантка 1-го курсу історичного факультету ЖДУ ім. І. Франка, м.Житомир, Україна

Науковий керівник: Рудницька О. П., кандидат юридичних наук, доцент, ЖДУ ім. І. Франка, м. Житомир, Україна

Декларація незалежності Сполучених Штатів Америки 1776 року, її принципи та значення

Актуальність даної теми полягає в тому, що будь-яка країна, нація або народ який втомилася від керівництва, яке не враховує ні права, а ні свободи повинна обрати правильний шлях. Змиритися з ситуацією, яка склалася нічого не змінювати чи обрати шлях незалежного розвитку і поставила собі за мету створення правової держави, отримати свій суверенітет, незалежність. Та в подальшому прийняти свій закон - Конституцію. Декларації незалежності США, яка була прийнята 1776 року, автором якої є президент Сполучених Штатів Америки Томас Джефферсон, не тільки висвітлює основну думку американського народу та надихає, але й є основою політичної легітимності, американської політичної традиції, а саме найголовніше – суверенності американського народу. Більше того Сполучені Штати Америки на своєму прикладі показали зміни міжнародного права і практики, а також створили фундамент державної політики, яка стала взірцем для усього світу. У цьому зв'язку вкрай важливо вивчати історію становлення Сполучених Штатів Америки як найрозвиненішої правової держави сучасного ХХІ ст. та як яскравий приклад демократичного державотворення.

Декларації незалежності США у 1776 року є документом, який висвітлює світові багато рішень і ґрунтовних ідей, одна з яких стала надзвичайно революційною – створення американської нації як єдину, незалежну та самостійну, яка утвердилася завдяки одноголосному рішенням тринадцяти американських колоній. Сама Декларація стала найзаповітнішим бажанням, прагненням та надією народу; Декларація з самого початку була і залишається безпосереднім об'єктом прав людини, передумовою для якого стали незліченні несправедливості та насильства короля Великої Британії Георга III. Який мав намір встановити тиранічну владу у Північній Америці, та перешкоджав

встановленню представницького уряду, який мав би працював для добробуту американського народу. Колонії підлягали сильному тиску з боку британської агресивної окупації політики; податки були височеними, місцеве самоврядування придавлювалося, широкого розмаху набула корупція, усувалася прозорість здавалося, що дана економічна нестабільність та нескінченний вир безкарності триватимуть вічно[1; с. 132].

Метою даної статті є аналіз Декларація незалежності Сполучених Штатів Америки 1776 року, її принципів та значення.

Цінний внесок у дослідження Декларації Сполучених Штатів Америки 1776 року, а саме трактування її структури, змісту, основних положень та її значення висвітлено в ряді наукових робіт таких авторів, зокрема: В. Бернхем, М. Страхов, Б. Тищик О.Ригіна, В.Согрін та інші.

Найважливішим документом у процесі державотворення США став ухвалений в умовах війни документ за незалежність - Декларація незалежності 13 американських штатів, який датується 4 липня 1776 року. Декларація проголосила незалежність колишніх 13 колоній від Великої Британії, що означало появу на Атлантичному узбережжі Північної Америки 13 суверенних держав. Їхні представники заявили про своє право займати рівне місце серед інших самостійних держав світу. Для авторів Декларації важливо було не тільки заявити про припинення політичних зв'язків з метрополією, а й довести світовій громадськості законність цього акта. Фундамент Декларації, засновувався на доктрині природного права, ідеї народного суверенітету та договірної теорії походження держави[2].

Для складання тексту декларації був створений комітет, який складався з 5 представників колоній: Джон Адамс, Бенджамін Франклін, Томас Джефферсон, Роберт Лівінгстон і Роджер Шерман. Основну роботу по написанню декларації виконав Томас Джефферсон, згодом він став третім президентом США. Джефферсон працював над текстом 17 днів. Незважаючи на те, що його фантастично багата бібліотека знаходилася в віргінському маєтку і в нього не було необхідного правового матеріалу, цей знаменитий американський просвітник по пам'яті згадував відповідні правові формули, які з позицій дрібнобуржуазного радикалізму вирішали основні питання подальшого життя повсталих американців. Текст декларації був представлений конгресу на обговорення 1 липня 1776 р, а 4 липня 1776 року він був затверджений конгресом і підписаний президентом конгресу Джоном Хенкоком і секретарем Чарльзом Томсоном[1; с. 152].

19 липня 1776 року Конгрес прийняв рішення, щоб декларація була належним чином переписана великими буквами на пергамені під заголовком «Одноголосна декларація тринадцяти Сполучених Штатів Америки» та підписана всіма членами Конгресу. За первинно, написаним варіантом, який затвердили 4 липня, була створена каліграфічний копія документа. Каліграфічний роботу довірили помічнику Чарльза Томсона, Тімоті Метлек. Даний рукописний варіант тексту був підписаний представниками всіх тринадцяти колоній 2 серпня 1776 р. Інформацію про одноголосне прийняття усіма колоніями Декларації США досягло короля Великобританії Георга III 10 вересня. Відбиток рукописної копії документа з підписами всіх представників, виконаний В. Стоуном в 1820 році, зберігається в Національних архівах США.

Декларація незалежності не тільки розкрила причини, що підштовхнули американців до відокремлення від метрополії. Декларація стала перший в історії документом, що проголосила принцип суверенітету як основи державного устрою. Її чіткі формулювання закріплювали за народом право на повстання і повалення тиранічного уряду, проголошували основні ідеї демократії, а саме рівність людей, їх

«невід'ємні права, серед яких право на життя, свободу і на прагнення до щастя». Декларація стала не тільки «свідомством про народження» нової держави, але і визнаним пам'ятником американської літератури: Джефферсону вдалося виразити відомі принципи та ідеї гарною, зрозумілою мовою, в короткій і доступній формі для всіх.

Церемонія підписання тексту відтвореного на пергаменті Декларації відбулася 2 серпня 1776 року, коли слідом за Дж. Хенкоком свої підписи поставили ще 55 осіб. Дж. Дікінсон, Дж. Джей і Р. Р. Лівінгстон відмовилися її підписати. Разом з тим свої підписи поставили К. Брактон і Е. Ратледж, які раніше виступали проти неї, і Р. Морріс, який вважав Декларацію передчасно прийнятою. Ряд підписів (Т. Маккін, М. Торнтон) з'явилися значно пізніше [3; с.32].

Значення «Декларації» вийшло за межі однієї країни. В епоху, коли панував феодальний лад, вона кидала виклик цьому устрою. Заміна влади королів - владою народу, замість станових привілеїв - рівність всіх в правах, заміна монархії - республікою. Щоб отримати свою незалежність, американському народові довелося вести багаторічну криваву війну з Англією. Яка в 1783 р все-таки визнала незалежність США.

За роки війни і невдовзі після неї в США було завершено з рештками феодалізму, землевласники-аристократи вигнані з країни, було ліквідовано рабство білих, і чорношкірих в Північних штатах (де їх було небагато) отримали свободу. На чолі влади в країні стали буржуазія Півночі і плантатори Півдня. У США відбулася перша американська революція, яка була буржуазною революцією. Але в Південних штатах вцілілося рабство чорношкірих, і це призвело згодом до громадянської війни – другої американської революції. Саму Декларацію незалежності США можна поділити три змістові частини. У першій частині затверджується, що всі люди є рівними і з народження володіють невід'ємними правами, головними з яких є життя, свобода та прагнення щастя. Саме для забезпечення та охорони цих прав люди запроваджують уряд. Оскільки ж народ є джерелом влади, то він може і зобов'язаний замінити або навіть зруйнувати поганий уряд. Ця частина документа є загальною характеристикою для будь-якого народу. В другій частині Декларації перераховуються вже реальні дії англійського короля, якими він порушив права та свободи мешканців північноамериканських колоній. Тому в третій частині і посилаючись на дві попередні послання робиться висновок щодо незалежності від англійської корони. Хоча в Декларації є слова "Сполучені Штати Америки", проте вона не означала створення єдиної федеративної держави, а лише зафіксувала початковий етап становлення державної суверенності. У Декларації незалежності закріплювалося нове для ідеологів Просвітництва формулювання договірної основи державної влади. У ній відсутня була згадка про державника як учасника такого договору, а сам договір базувався тільки на «згоді керованих». Найважливішою рисою Декларації стало закріплення на конституційному рівні узагальнюючого визначення права кожного колоніального народу на незалежність і національний суверенітет [4; с. 68].

Отже, можна зробити висновок, що Декларація незалежності стала інструментом для розірвання політичних зв'язків з Великобританією і створила модель, або приклад для створення політичного суспільства. Даний документ став основою для визначення американців, як вільного, незалежного народу. Також Декларація стала першою частиною національного громадянського договору та визначила основні цінності для кожної людини.

Список використаних джерел:

1. Аптекер Г. Американская революция 1763–1783 / Г. Аптекер. – М. : Госполитиздат, 1962. 380 с.
2. Бернхем В. Вступ до права та правової системи США / В. Бернхем. К. : Україна, 1999.
3. Прудников М. Історія держави і права зарубіжних країн. Ростов-на-Дону.: Вид-во «Фенікс», 2003, С.26;
4. Тищик Б. Історія держави і права зарубіжних країн. Новий час (XVIII ст. – 1918 р.) / Б. Тищик. Львів : Світ, 2013. 751 с.
5. Тищик Б. Історія держави і права Сполучених Штатів Америки (XVIII ст. – 1918 р.) навч. посібник / Б. Тищик. Львів ; Дрогобич : «Коло», 2007. 134 с.

Волошина М. А.

Магістрантка 1 курсу спеціальності «Право» ЖНАЕУ, м. Житомир, Україна

Науковий керівник: Бондарчук Н. В., кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри правознавства ЖНАЕУ, м. Житомир, Україна

Правовий аналіз основних напрямів вдосконалення нормативно-правового регулювання діяльності Державної виконавчої служби

Виконання судових рішень є невід'ємною складовою права людини на справедливий суд та одним із критеріїв, за якими громадяни оцінюють ефективність і спроможність держави дотримуватися своїх обов'язків. Як зазначає С. О. Якимчук, спроможність влади ліквідувати розрив між проголошеним і здійсненим – це не тільки найкоротший шлях завоювати повагу власного народу, але й вагомий аргумент наведення належного правопорядку в державі. Як стверджують науковці, Україна займає одне з перших місць за зверненнями до Європейського суду з прав людини у зв'язку з порушеннями прав людини на стадії виконання судових рішень.

На думку Н. Шелевер, це зумовлено низкою причин. По-перше, в Україні відсутній дієвий механізм притягнення боржника до кримінальної відповідальності. По-друге, низька заробітна плата державних виконавців призводить до швидкої плинності кадрів. По - третє, високий рівень корупції у цьому органі часто призводить до зловживань з боку державних виконавців. По-четверте, проблемним питанням є і те, що велика кількість виконавчих проваджень реально не виконуються. По-п'яте, велика завантаженість державних виконавців призводить до того, що належним чином виконати виконавчий документ інколи фізично не в змозі. Зокрема, у 2017 р. на п'ять тисяч державних виконавців доводилося 4,1 млн. справ, тобто кожен фахівець повинен був виконувати по 3 справи щодня. По-шосте, в Україні відсутня належним чином сформована законодавча база стосовно виконавчого провадження. Однією із важливих проблем, яка турбує сучасне українське суспільство залишається незавершеність реформування судової системи в Україні. По-сьоме, фактично виконуючи правоохоронні функції, державна виконавча служба позбавлена статусу правоохоронного органу [1, с. 324-325].

Таким чином, до основних чинників, які негативно впливають на ситуацію з виконання судових рішень, можна віднести: прогалини у чинному законодавстві; низький престиж праці співробітників ДВС України; перевантаженість державних виконавців; недостатній рівень матеріально-технічного забезпечення; низький рівень довіри громадян до ДВС України; корупційна складова. Така ситуація зумовлює суспільство шукати шляхи вирішення даної ситуації. Як свідчить статистика і на що ми